

СКРЪБЪТА ръми надъ моята градина
и вечертьта презъ леденъ плачъ звъни —
о азъ съмъ самъ — тъй рано ти отмина,
стозвученъ кикотъ сбогомъ прозвъни

Тукъ някога презъ къснитъ ни сръщи
на сънъ целувахъ твоитъ уста. —
развяла златно знаме есенъта
въ душитъ ни искиска се зловъщо . . .

Скърбя саминъ изъ мрътвата градина,
где нѣкога ти идваше при менъ —
сега съмъ самъ — тъй рано ти отмина
и менъ остави горестно сломенъ —

Ив. Захариевъ.

ДА КОЛЕНИЧА днесъ подъ тази стрѣха
че невга тука цѣфна първий цвѣтъ
и утренни лъчи ме първи сгряха
и носеха ми своя благъ ответъ

Да коленича въ своя пжтъ изгубенъ,
молитви да прошепна плахъ и самъ . . .
О, тъменъ часъ когато съмъ разлюбенъ,
когато съмъ съборилъ светлий храмъ.

Да коленича . . . О, за нова вяра:
израстна вечъ, израстна моя грѣхъ . . .
Азъ искамъ: пжтъ отново да отмеря
и чашата, която самъ разляхъ.

Ас. Милановъ.